

"בהזדמנות נאותה אסור..."

במשך ארבעה חודשים שוכב אמיר אברמסון, אחד הפצועים הקשים ביותר של הפיגוע באוטובוס בקו 405 בבית-החולים. בכל התקופה הזאת לא ביקר אותו אף חבר-משלה אחד, מלבד השר זבולון המר, שנכנס לחדרו באקראי בעת סיור כללי בבית-החולים. אחרי פציעתו, פירסם אמיר מעל עמודי "העולם הזה" (2.8.89) קריאה נרגשת לשלום. בחודש שעבר היפנה אמיר, מומחה למחשבים מ-ירושלים, שני מיכתבים לשר-הביטחון ולראש-המשלה, בנוסח כמעט-זהה:

אמיר אברמסון,
בית-החולים ע"ש שיבא,
המחלקה האורתופדית ב',
תל-השומר.
13 באוקטובר 1989.

למר יצחק רבין,
שר-הביטחון,
ירושלים.

שלום,
אני אחד מפצועי האסון של האוטובוס בקו 405. מאז אני רתוק למיטה, כמעט בלי יכולת להזיז את איברי. אני סובל משברים ומכוויות כמעט בכל חלקי-גופי.

מאז יום-האסון ועד היום, לא ביקר אצלי אף אחד משריי המשלה (מלבד השר זבולון המר, שערך סיור בבית-החולים ונכנס גם לחדרי לכמה דקות, ומלבד עוז וייצמן, שהוא קרובי מישפחה).

אני זומין את כבודו לביקור אצלי. אני חש בצורך להביע לפניך כמה ממחשבותי. נרמה לי ששילמתי את המחיר עבור הזכות להישמע.

בשכבי במשך שלושה חודשים אלה, לעיתים קרובות נכאבים עימי, היתה לי שהות מספקת כדי לחשוב על האסון ועל גורמיו. הגעתי למסקנה הנחרצת שיש לעשות את הכל כדי להשיג שלום עם אויבנו, ושלום כך צריכים קודם כל לדבר עם האויב — שהוא אש"ף.

אינני משוכנע שממשלת-ישראל, שבה אתה ממלא תפקיד מרכזי, אכן עושה את הכל כדי להגשים את שאפתנו לשלום, והדבר מוסיף על כאיני. אני שוכב וחושב על כל הקרבנות שעוד יירדשו — אצלנו ואצלם — עד שהתבונה תנצח את השינאה העיוורת, היצרים האפלים והפחד מפני השלום. אודה לך אם תיענה להזמנתי זו.

**בברכה,
אמיר אברמסון.**

נ.ב., מכיוון שאינני מסוגל לכתוב בעצמי, הכתבתי את המיכתב הזה לידידי.

עד כאן המיכתב. אמיר אברמסון עשה מאמץ וחתם עליו באות א'. מיכתב כמעט זהה נשלח לראש-המשלה שלה.

ראש-המשלה השיב לאמיר במיכתב הבא:

ירושלים, כ"ד בתשרי תש"ן
23 באוקטובר 1989
סימוכין: 1 דשר-2697

לכבוד
אמיר אברמסון
מחלקה אורתופדית א'
בית החולים שיבא
אמיר היקר,

הנני מודה לך מקרב לב על מיכתבך מיום 13.10.89, ומאחל לך רפואה שלמה.

היית קורבן להתקפה פושעת ורצחנית של רוצח ערבי בן עוולה, שונא ישראל ויהודים. 16 מחברי-לנסיעה קיפחו את חייהם, האחרים — ואתה בתוכם — נפצעם. שילמתם מחיר יקר, מחיר של שינאה מטורפת למדינת-ישראל ולאורחיה היהודים.

השלום כוא יבוא — אך בלי אש"ף, שכל מטרתו היא לסכל את אפשרות השלום. אני מקווה כי לכשיתאפשר, אבוא לברך. וביתיים — איחולי לך לשיבה מהירה לאיתנות ולבריאות.

שילך בברכה,
יצחק שמיר

שר-הביטחון השיב במיכתב הבא:

הקריה, כ"ז תשרי תש"ן
19 אוק' 1989
11516/ק

לכבוד
אמיר אברמסון
המרכז הרפואי ע"ש שיבא
המחלקה האורתופדית ב'
תל השומר

לאמיר — שלום רב,
אני מאשר קבלת מיכתבך מיום 12.10.89.

אברמסון בבית-החולים (מצייר סימן של חתימה על המיכתבים) "אני מקווה כי לכשיתאפשר..."

הצטערתי לשמוע על מצב בריאותך, ומקווה שרופאי בית-החולים יצליחו במשימתם להביאך למצב תקין. בהודמנות נאותה אסור גם לדאוגך.

**בברכה נאמנה,
יצחק רבין
שר הביטחון**

עליך לדעת, אמיר היקר, כי כראש-המשלה, יזמתי את יוזמת-השלום של ממשלת-ישראל והגנתי עליה את מירב מאמצי לקידום השלום. ואולם הרוצה בשלום — אל ידבר עם אש"ף, שכל מטרתו, זאת אני יודעים בוודאות, היא להביא להקמת מדינה פלשתינית ולקרוב את חיסולה של ישראל.

מעשה פסול

על כינוי לא נאה למלא-מקום ראש-המשלה.

למגינת-לבי הבחנתי בכך שמאיר (ד"עה אחרת) ליפשיץ נוהג לכנות את שימרון פרס בכינוי "שימון". מצער לראות תופעה כזו דווקא בהעולם הזה, שהקפיד תמיד על טהרה השפה. שיבוש שמו של אדם, במטרה לתקופו או לשימו ליצע, הוא מעשה פסול.

אלי כ"ן, ירושלים

חזל של סוסים

על קיום מירוצי-סוסים בארץ (התשק"ן), העולם הזה (4.10.89) עכשיו האוצר מתנגד להקמת מסלול למירוצי-סוסים כבארי-שבוע, וכשלפני 50 שנה האנגלים ביקשו להקים מסלול למירוצי-סוסים בקירבת מיקוה-ישראל שעל הכביש הישן לירושלים, פרצה מילחמת-העולם ושי מה קץ לתוכנית.

ואפילו כחשופיין, מלך ירדן, ביקש לתת

הזה 13.9.89 והלאה).

פקסימיליה פירושה אינו אלא צילום בפקסימיליות החדשות יש חידוש: הצילום נע במהירות החשמל לכל מקום. לפקסימיליה זו צריך לקרוא צלמונע, כשם מלך מדיין (ראה ספר שוופטים).

ד"ר ראובן סיוון, ירושלים

לאוזניים ולעיניים

על תרומתם של נגנים עולים לתיזמורת הפילהרמונית (ללא עומדים בתור", העולם הזה (8.10.89).

בשום פנים ואופן אינני מסכים עם אותו אלמוני המגדיר את הנגנים-העולים (מברית-המועצות), שנקלטו בתיזמורת הפילהרמונית, כחסרים אינטלקט מוסיקאי וחסרי-ברק.

זה איננו נכון לגבי הנגנים ובוודאי שאין זה נכון לגבי הנגנות, שהן, אגב, לא רק תאוה לאוזניים, אלא גם תאוה לעיניים, מה שכלל איננו גורע מההנאה המוסיקאית.

שמואל ברגר, תל-אביב

המנצח והכנרית

על המנצח החדש של התיזמורת הפילהרמונית של ברלין (התמור"רים", העולם הזה 17.10.89).

העולם הזה ריווח בהרחבה ובאהרה על מינויו של קלאודיו אכארו למנצח הפילהרמונית של ברלין. העולם הזה גם לא שכח לספר על הוריו של אכארו במילאנו, שהסתיי, רו, בשנות השואה, ילדים יהודים בכיתם מעייני הרורפים.

חבל רק שהעולם הזה לא סיפר גם על ההווה של אכארו, הממשיך לחיות כאן, בוויינה, שבה הוא מתעורר גם להמשיך ולנהל את האופרה המקומית. ההווה של אכארו בן ה-56 נחמד מאוד: זאת היא חברתו לחיים, הכנרית הרוסית ויקטוריה מילובה בת ה-29.

חיים וייס, וינה, אוסטריה

פקסימיליה מלכותית

עוד על מונח עברי לפקסימיליה (מיכתבים", יומן אישי", העולם הזה 2723

חסותו למסלול למירוצי-סוסים בערבובי-ירי (חו (שבהן נערכו בזמנו מירוצי-גמלים דווקא) הוא התערב, שלא בטובתו, במילחמת ששת-הימים וגמר עם הסוסים (ועם הגמלים ועם יריחו).

יעקב ליבוביץ, חולון

מגל פטיש ופס

עוד על דגלי הארצות הבאלטיות ("יומן אישי", העולם הזה 30.8.89 והלאה).

הזיכרונות של הקוראה פרוינד על דגלי הפסים הרב-גוונים של הארצות הבאלטיות מתייחסים לתקופה שלפני 50 שנה בערך. כיום, כמובן, דגלי שלוש הארצות הבאלטיות, שהן כולן רפובליקות סובייטיות סוציאליסטיות, הם די אחידים. הרקע לכולם הוא הדגל הסובייטי הבסיסי — דגל אדום שבקצהו השמאלי העליון מגל ופטיש והזבים מתחת לכוכב זהוב, כשבשולי כל דגל פס מזהה: פס ירוק ולבן לליטא; פס כחול גלי ללאטוויה ופס זהה ללאטוניה.

חילל גרסמן, תל-אביב